

[Finansministeren.]

må vi også erkende, at staten ikke garanterer for enhver ejendomspris, som er betalt i de foregående år.

Jeg forstår, at tiden ikke er inde — og der kommer sikkert også andre lejligheder — til at fortsætte en diskussion om disse ting. Jeg ville bare have dokumenteret, at min interesse for problemerne her og årsagen til, at jeg tog diskussionen op, var at få rejst en virkelig diskussion såvel i folketinget som i befolkningen til gavn for landbruget i sidste ende om, hvad der både landbruget bedst i den nuværende situation.

(Kort bemærkning).

Thorkil Kristensen: Jeg sagde ikke, at de tidligere statistiske oplysninger om eksportpriserne m. v. var bedre end ingenting. Jeg sagde, at man forhåbentlig nu kunne lave noget, som var bedre end det tidligere. Jeg erkender, at statistiske oplysninger, der er misvisende, kan være værre end ingenting, men jeg ville tro, at man var i stand til nu at lave dem bedre, bl. a. fordi man har mere materiale om engrospriserne end før. I øvrigt vægrer jeg mig ved at tro, at det statistiske departement i mange år har offentliggjort tal, som skulle være helt uforsvarlige. Jeg håber ikke, departementet skal udsættes for den anklage. For resten bad jeg ikke om et engrospristal for industrivarer. Det, jeg talte om, var dels et engrospristal for eksportvarer, dels et tal for industrieksportens størrelse. Det var industrieksportens størrelse, jeg mente, sammenholdt med den øvrige eksport.

Til det sidste, den højtærede minister sagde, vil jeg blot anføre, at det jo ikke kan være afgørende, at landbruget rejser krav til staten, medens fagorganisationernes krav er adresseret til arbejdsgiverne. Det er for en stor del den samfundsøkonomiske situation, vi har talt om, og derfor erkender den højtærede minister også, at det ene lige så godt som det andet angår os. Det var i øvrigt den højtærede minister selv, der begyndte at tale om overenskomstssituationen.

Vi er altså enige om, at diskussionen om hjemmemarkedspriserne ligger i det praktiske plan, ikke i det principielle. Vi er enige om, at man har ret til at fastsætte dem inden for rimelige grænser. Hvad der i den givne situation er praktisk, det må landbruget jo afgøre. Hvis den høje regering forelægger folketinget problemer i denne retning, er tiden inde til at tage stilling til dem ikke i dag.

Th. Mikkelsen: Til den højtærede minister for udenrigsøkonomi og til den højtærede handelsminister vil jeg gerne rette nogle spørgsmål på baggrund af den interessante presseomtale af Vestjyllands fremtid med henblik på tanken om opførelse af en cellulosefabrik dér.

Hvor meget andrager importen af cellulose i millioner, og fra hvilke lande kan vi få denne vare? Hvilke varer eksporterer vi til gengæld ifølge handelsaftalerne til disse lande? Vil det være en økonomisk vinding for vort land på længere sigt at lade opføre en dansk cellulosefabrik, og har man i de vestjyske plantager tilstrækkelig meget træ til de nødvendige råstoffer, så en sådan fabrik kan gå og der kan optages en løbende produktion på længere sigt? Hvor meget af træet i de vestjyske plantager omfattes af statsplantager, og hvor meget af private skove? Hvor meget træ vil man kunne skove her uden at frembringe en forøget fare for store ødelæggelser af den vestjyske agerjord, hvilket er sket ved de velkendte sandflugter, der gennem tiderne har medført meget store ødelæggelser på Vestjyllands agerjord? Vil generationers slid ikke let kunne tilintetgøres ved en impulsiv handling, der måske endda er kortsynet? Vil en intensiv skovning ikke ødelægge det formål, Dalgas satte for vort land ved gennem anlægget af store plantager at skabe nyt agerland og værne den jord, man vandt? Og skal man tage hensyn til disse livsvigtige formål, er der så ikke for lidt træ til, at driften kan blive løbende i en cellulosefabrik, fordi det vil tage mange år,